

сияен образ на Елена - Белотовата братовчедка.

Глава III

Всички друмове, които водеха за кулата на търновските боляри, бяха почернели от безкрайна върволица хора, дошли за освещаването на храма, построен в чест на светеца-войник Димитър. Но всички тези, в чиито гърди гореше светлия пламък на благочестието, криеха дълбоко в сърцето си една скрита вълнуваща надежда. Нещо щеше да стане. Затова набожните пътници носеха под дрехите си оръжие.

Смътен шум се вдигаше към ослепителната синева на пролетното небе. По гладката сребриста повърхност на Етъра се ро-
неха дълги, светли тръпки. Все повече се притискаше гъстата навалица около малката света сграда, която бе вече препълнена със знатни богомолци.

Докато отец Василий с особена тържественост извършваше обрядите, всички очи беха впити в болярското семейство, застанало в дясно пред украсения с тънка резба престол. Най-напред изпъкваше едрата величествена осанка на Тодора. Кроткият му тъмен поглед бе замислен, на пълните му устни спеше тиха усмивка. До него бе майка му. ^{Таня} Една крачка зад тях стояха Асен с младата си жена и Иваница. Елена бе навела свенливо глава към земята, поруменяла от толкова погледи,, които с нежност и възторг се спираха на тънката ѝ стройна снага, на тъмните като беззвездна нощ зеници, на алените като ягода устни. Иваница бе метнал главата си назад, кестениявите къдри падаха чак до раменете му, соколовият му поглед се впиваше в лицето на богомолците и ги караше да свеждат смирено очи надолу.. Двете Асенови сестри с мъжете си стояха в ляво от Тодора до самия престол.